

Sygn. akt IX W 2305/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2015r., 2 września 2015r. i 26 października 2015r. sprawy

W. P.

s. A. i J. z domu F.

ur. (...) w Ś.

obwinionego o to, że:

w dniu 22.03.2015r. o godzinie 14:20 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierował pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku A-7 „ustęp pierwszeństwa” i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem marki F. (...) o nn nr rej doprowadzając do zderzenia i uszkodzenia pojazdów czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

- tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw w zw. z § 5.5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych

ORZEKA:

I. **obwinionego W. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **86 § 1 kw** skazuje go na **karę 300 (trzysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych oraz kosztami opinii biegłego w kwocie 895,16 (osiemset dziewięćdziesiąt pięć 16/100) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 marca 2015r. około godz. 14.20 w O. W. P. kierował samochodem m – ki R. (...) o nr rej. (...). Jechał ul. (...) w kierunku skrzyżowania z ul. (...). Jego pasażerką była małżonka D. P. (1). W tym samym czasie ul. (...), od strony z ul. (...) poruszał się S. Ł. (1), kierujący samochodem m – ki F. (...). Za tym pojazdem, swoim samochodem jechał K. S. (1).

Ulica (...) przed skrzyżowaniem z ul. (...) jest drogą o dwóch jednokierunkowych jezdniach, jezdnia od strony ul. (...) o szerokości 10,5 m ma trzy pasy ruchu - prawy do jazdy na wprost i w prawo, środkowy do jazdy na wprost i lewy do jazdy w lewo. Ulica (...) natomiast jest ulicą jednojezdniową dwukierunkową, przed skrzyżowaniem posiada

dwa pasy – prawy przeznaczony do jazdy w prawo i lewy do jazdy na wprost i w lewo. Ruch na skrzyżowaniu jest regulowany sygnalizacją świetlną, która w dniu 22.03.2015r. nie działała – wyświetlany był sygnał żółty pulsujący. Skrzyżowanie jest oznakowane znakami pionowymi - ul. (...) znakiem D – 1 „droga z pierwszeństwem”, zaś ul. (...) – znakiem D – 2 „koniec drogi z pierwszeństwem” i A – 7 „ustęp pierwszeństwa”. Prędkością obowiązującą jest prędkość administracyjna – 50 k/h. Warunki drogowe były dobre, natężenie ruchu średnie, jezdnia sucha.

W. P. zatrzymał swój pojazd na linii warunkowego zatrzymania znajdującej się przed przejściem dla pieszych, około 18 metrów przed linią krawężniową jezdni ul. (...). Następnie spojrzął w lewo, gdzie widoczność na dalszą odległość, ograniczały mu znajdujące się budynki i nie widząc żadnych pojazdów rozpoczął wjazd na skrzyżowanie. W momencie gdy znajdował się na wysokości środkowego pasa jezdni ul. (...), w jego pojazd uderzył jadący tym pasem samochód F., kierowany przez S. Ł. (1), który poruszał się z prędkością około 72 km/h. W wyniku tego doszło do przesunięcia, a następnie dachowania samochodu m – ki R..

W wyniku zderzenia oba pojazdy zostały znacznie uszkodzone, szczegółowy opis tych uszkodzeń znalazł się w dokumentacji sporządzonej na miejscu zdarzenia przez funkcjonariuszy Policji.

Obaj kierowcy byli trzeźwi, kierujący F. S. Ł. (1) nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami, a jego samochód nie był dopuszczony do ruchu.

(dowody: wyjaśnienia obwinionego k. 29, zeznania świadków D. P. k. 29v, K. S. k. 43 – 43v, 10v, R. G. k. 43v, A. S. k. 43v, S. Ł. k. 16v, opinia biegłego k. 46 – 58, 69- 69v, notatka urzędowa k. 4, szkic miejsca zdarzenia k. 5, protokoły oględzin pojazdów k. 6,7, zdjęcia k. 23, 42,)

Obwiniony W. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż przed wjazdem na skrzyżowanie zatrzymał się przed przejściem dla pieszych, potem wolno ruszył, nie widział żadnego samochodu, który poruszał się ul. (...). Gdy znajdował się na skrzyżowaniu, nagle zza góry „wyskoczył” bardzo szybko jadący samochód, który uderzył w jego pojazd. W ocenie obwinionego, zachował on wymaganą ostrożność, a sprawcą zdarzenia był kierujący samochodem m - ki F..

Sąd w zasadzie dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w części dotyczącej faktów potwierdzonych innymi dowodowymi. Nie sposób zgodzić się z obwinionym jednak co do oceny jego zachowania. Bezspornym jest, iż obwiniony zatrzymał pojazd przed przejściem dla pieszych i z tego miejsca obserwował ruch na ul. (...) i oceniał sytuację na skrzyżowaniu. Zatrzymanie przed przejściem dla pieszych, w przedmiotowej sytuacji drogowej byłoby zasadne, gdyby istniała konieczność ustąpienia pierwszeństwa pieszym, natomiast celem oceny sytuacji na skrzyżowaniu, należało podjechać do linii krawężniowej - z tego miejsca widoczność w lewo była niczym nieograniczona, a długość drogi do przejechania przed drogę z pierwszeństwem wynosił jedynie około 7 metrów (dwa pasy ruchu), a nie około 22 metrów.

Na marginesie należy podkreślić, iż obwiniony nie mógł widzieć „wyskakującego zza wzniesienia” pojazdu F., albowiem łuk drogi i lekkie wzniesienie znajduje się z znacznym oddaleniu od skrzyżowania (vide zdjęcia).

Świadek D. P. (1) potwierdziła, iż mąż zatrzymał pojazd przed przejściem dla pieszych, a następnie powoli ruszył na wprost. Na środku skrzyżowania ich pojazd został uderzony.

Świadek K. S. (1) zeznał, iż jechał z tego samego kierunku co kierujący pojazdem F.. Pojazd ten poruszał się bardzo szybko przed nim i zderzył się z pojazdem wyjeżdżającym z ul. (...). Świadek był pewien, iż przed uderzeniem kierujący F. nie hamował.

Świadkowie A. S. (2) i R. G. (2) zeznali, iż na miejscu zdarzenia nie było śladów hamowania, a jego skutki wskazywały na znaczną prędkość pojazdu F..

Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej opisanych świadków albowiem są one jasne, spójne i wzajemnie się uzupełniają.

Biegły z zakresu ruchu drogowego na podstawie śladów na miejscu zdarzenia, uszkodzeń pojazdów oraz oględzin miejsca zdarzenia, stwierdził, iż zasadniczą przyczyną zdarzenia było nie ustąpienie pierwszeństwa przed obwinionego. Biegły wyliczył prędkość zderzeniową pojazdu F. na około 72 km/h. W jego ocenie jest to prędkość zbliżona do prędkości przed zderzeniem, albowiem na jezdni nie ujawniono śladów hamowania pojazdu. Na podstawie analizy czasowo-przestrzennej, biegły doszedł do wniosku, iż przy tej prędkości, kierujący F. nie miał możliwości wykonania skutecznego manewru obronnego w postaci hamowania, przy czym takiej możliwości nie miałby również jadąc z prędkością dozwoloną 50 km/h (szczegółowe obliczenia i uzasadnienie stanowiska znajduje się w opinii biegłego).

Sąd dał wiarę opinii biegłego albowiem jest ona jasna, spójna, oparta przede wszystkim na obiektywnych dowodach niosobowych. Biegły w sposób wyczerpujący odpowiedział na postawione przed nim pytania, a swoje stanowisko należycie uzasadnił.

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu, wina obwinionego jest ewidentna i została mu udowodniona. W. P. poruszał się drogą podporządkowaną, na skrzyżowaniu z ul. (...), w związku z ustawionym przed nim znakiem A - 7 był zobowiązany do ustąpienia pierwszeństwa pojazdom poruszającym się tą ulicą. Warunkiem, aby uczynić zadość obowiązkowi ustąpienia pierwszeństwa było zachowanie szczególnej ostrożności wymaganej od kierujących zbliżających się do skrzyżowania (art. 25 ust 1 Prawa o ruchu drogowym).

W tym miejscu warto przypomnieć, iż szczególna ostrożność jest większa od ostrożności zwykłej, polega ona na: zwiększeniu uwagi, dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Chodzi o to, że w wypadkach gdy przepisy wymagają zachowania szczególnej ostrożności, uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze powinna zwiększyć uwagę i tak postępować, by móc odpowiednio szybko zareagować na zmieniające się warunki i sytuację na drodze. Przymiotnik "szczególna" podkreśla, że chodzi o wyższy stopień ostrożności, o ostrożność kwalifikowaną (R.A. Stefański, Prawo o ruchu drogowym z komentarzem praktycznym..., s. 20). W definicji tej akcentuje się subiektywizm zachowania. Słusznie podkreśla się w doktrynie, że właściwa psychiczna koncentracja nie jest równoznaczna z prawidłową realizacją, ponieważ dopiero nieprawidłowe urzeczywistnienie nadaje zachowaniu ujemną wartość społeczną (Z. Drexler, J. Kochanowski, W. Rychter, W. Tomczyk, Kodeks drogowy. Komentarz..., s. 50). Element obiektywny ostrożności jest zachowany przez odwołanie do ostrożności, która ma taki właśnie charakter. Zdaniem Sądu Najwyższego chodzi o "rozważne prowadzenie pojazdu mechanicznego, polegające na przedsięwzięciu (ze strony kierującego pojazdem) takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów mechanicznych są obiektywnie niezbędne dla zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także na powstrzymaniu się od czynności, które mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć" (wyr. SN z dnia 19 grudnia 1974 r., (...), (...), nr 6, poz. 125).

W ocenie Sądu, w tej konkretnej sytuacji, zasadnym, a wręcz koniecznym było zatrzymanie pojazdu przez obwinionego nie przed przejściem dla pieszych, ale na krawędzi jezdni ul (...). Tylko to miejsce gwarantowało odpowiednią widoczność, a co za tym idzie odpowiednią ocenę sytuacji drogowej. Gdyby obwiniony zatrzymał pojazd bezpośrednio przed wjazdem na ul. (...) i nie zaprzestał obserwacji swojej lewej strony, z której mogły nadjeżdżać pojazdy, nie było obiektywnych przeszkód, by zauważył zbliżający się z nadmierną prędkością samochód, którego kierującemu, mimo wszystko winien udzielić pierwszeństwa przejazdu.

W tym miejscu należy podkreślić, iż Sąd oceniając całokształt materiału dowodowego, nie miał wątpliwości, iż S. Ł. (1) również popełnił szereg wykroczeń - nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami przekroczył dopuszczalną prędkość oraz pojazd którym się poruszał nie był dopuszczony do ruchu. Żadne jednak z tych wykroczeń nie miało bezpośredniego wpływu na zdarzenie. Jedynie zachowanie przez pokrzywdzonego dopuszczalnej prędkości i natychmiastowe podjęcie manewru hamowania skutkowałoby z całą pewnością znacznie mniejszymi skutkami zdarzenia.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu wina obwinionego jest ewidentna i została mu udowodniona. Obwiniony W. P. w dniu 22.03.2015r. o godzinie 14:20 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku A-7 „ustąp pierwszeństwa” i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem marki F. (...) o nn nr rej doprowadzając do zderzenia i uszkodzenia pojazdów czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Jest to wykroczenie z z art. 86§1 kw w zw. z § 5 ust 5 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych i z mocy tego przepisu został skazany i wymierzono mu karę jak w sentencji wyroku.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd miał na uwadze dotychczasową niekaralność obwinionego (k. 22) oraz fakt, iż on i jego małżonka byli głównymi pokrzywdzonymi materialnie i niematerialnie w wyniku zdarzenia. W ocenie Sądu kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Tak ukształtowana wpłynie na obwinionego wychowawczo i zapobiegawczo oraz spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec skazania obwiniony został obciążony kosztami postępowania i kosztami opinii biegłego.